

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Vojtěch Rada: „Osmé zastavení křížové cesty“, 2008 - detail ●

Říjen 2008

Kde jitro nastává i kde se snáší večer, všechno naplňuješ plesem.

Žalm 65,9

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

2. listopadu proběhne v našem sboru volba nového staršovstva. Jedním z důvodů, proč bychom o této volbě měli mluvit, je prostě fakt, že na tuto skupinu lidí delegujeme odpovědnost v rozhodování o mnoha věcech. Drobných i větších. Každoměsíční schůze staršovstva nejsou ale jen o odpovědnosti rozhodování, jsou i o vytváření společenství, které spolu nese starosti a radosti, a které se učí žít ve víře, že všechno to promyšlení sborového i mimosborového života má hluboký smysl. Že je prací na Boží vinici.

Staršovstvo je tedy živým společenstvím. A proto je každá změna cítit. A zvlášť ta, která přijde tentokrát. Na jiném místě sborového dopisu si můžete přečíst ohlédnutí br. Emila Vebera, který odchází ze staršovstva po dlouhých 55 letech. Odchází Tomáš Růžička, bývalý kurátor, který se stane i se svojí ženou Janou členem sboru na Žižkově II. Odchází Joel Pokorný – rovněž bývalý kurátor, Magdalena Jelínková – současná kurátorka, Iva Jungwirthová, která do našeho sboru patří už od mládežnických let.

Stačí si přečíst toto shrnutí a uvědomíme si, jak výrazná změna ve staršovstvu nastane. Odchází výrazná provázanost s tím, co tento sbor prožil – v delším i kratším časovém horizontu. Ze staršovstva odchází kus paměti sboru. Je mi z toho trochu smutno, ale hlavně – jsem naplněný vděčností a rád bych každému jednomu z odcházejících znovu poděkoval. Za sbor i za sebe.

Ale nelekejte se – to není smutné ohlédnutí s tím, že všechno končí. Mnoho věcí se proměňuje, ale je skvělé, že se stále znovu objevují ti, kteří mají chuť na sebe vzít odpovědnost úkolu práce ve staršovstvu, práce ve sboru. A já se přiznávám, že se na tuto práci těším. Že se těším na nové společenství staršovstva sboru, a tak trochu novou etapu života sboru vůbec. Bude to pro nás všechny v mnohém nové, v mnohém jiné, ale v jedné věci to zůstane stejné. Čeká nás v našem sborovém společenství život, jehož smysl a budoucnost neurčujeme my sami, ale je nám dáván darem z Boží milosti.

To vše se mi vybavilo při blížícím se 2. listopadu, kdy budeme volit nové staršovstvo sboru. A chci vás poprosit, abyste volbu promýšleli a skutečně na toto sborové shromáždění přišli.

Jiří Ort

Vzpomínání

Byl jsem vyzván, abych napsal něco k mým 55 letům členství ve staršovstvu vršovického sboru, které letos končím. Musím ale nejprve napsat, co mu předcházelo.

Od r. 1938 jsem bydlel v Čáslavi, kde jsem byl konfirmován, poznal ve Sdružení mládeže svoji budoucí manželku Jiřinku, kde byla i naše svatba a kde jsme učili i v Nedělní škole. Od r. 1945 jsem dojížděl do zaměstnání do Prahy. V sobotu odpoledne jsem se vracel domů, v 17 hodin byla příprava učitelů Nedělní školy na faře, v neděli bohoslužby a po nich Nedělní škola (4-5 skupin dětí). Odpoledne pak od 17 hodin bylo Sdružení mládeže. V r. 1951 jsme získali byt v Praze Vršovických a přihlásili se zde do sboru. Z tehdy velkého venkovského sboru s kostelem a farou do stísněných podmínek ve Vršovických. Nikdy jsme toho ale nelitovali. Některé neděle jsme ještě trávili u rodičů v Čáslavi a také v Poděbradech (kam se moji rodiče museli odstěhovat).

8. listopadu 1953 jsem byl zvolen do vršovického staršovstva. Tehdejší účetní a pokladník sboru bratr Vraštil potřeboval spolupracovníka. Byl jsem tehdy nejmladším členem staršovstva. Účetnictví bylo moje povolání a tak jsem od té doby střídavě plnil funkci pokladníka nebo účetního a řadu let obojí, protože o takové funkce nikdy ve staršovstvu nebyl zájem. Před několika lety převzala funkci účetní sestra Ing. Věra Adamcová a po zavedení podvojného účetnictví máme placenou účetní. Pro jistotu uvádím, že do té doby nebyla nikdy funkce účetní placena a pokladníka samozřejmě rovněž nikdy.

Byl jsem tedy ve staršovstvu skoro od začátku osamostatnění sboru. Snad bude dobře při této příležitosti vyjmenovat kurátory sboru. Byl to bratr Štěpán, řadu let ing. Novák, Dr. Joel Pokorný, Dr. Růžička, bratr Kolafa a nakonec sestra Jelínková. Schůzí staršovstva jsem vynechal velmi málo, a tak myslím, že za ta léta jsem jich dobrých 450 absolvoval. A byly to schůze leckdy napjaté, řešící různé problémy za doby farářů V. Jelínka, Petra Pokorného, M. Duse, M. Otřísala, B. Bašteckého a nyní J. Orta. V neobsazeném období po br. Dusovi pak zejména s br. farářem Moravcem. Z nejstarších členů staršovstva snad je možno jmenovat jen s. Zezulkovou, br. Radu, Tajovského, Treteru. Jaké to byly problémy? Ku příkladu: otázky sborových místností (Charkovská, Žitomirská), řešení odchodu br. faráře Jeníka ze sboru, situace po zatčení br. faráře Duse (několik let sbor neobsazen), výpověď z Charkovské, financování budování modlitebny Tulské, kdo farářem po bratru Dusovi, po br. Otřísalovi, Bašteckém.

Na druhé straně to ale byly radosti vršovického společenství přes nepříznivé hmotné podmínky: faráři jako Pokorný, Dus, Otřísala a nyní Ort. Rodinné neděle (v dřívějších letech časté), mládež za br. Otřísala, vánoční dětské besídky,

sborové výlety, styky se zahraničními sbory (návštěvy z ciziny a naopak naše v cizině – velký zájezd do Zurzachu 1989). žel, že tyto styky odumírají a nynější staršovstvo o ně přestává mít zájem. Další radostí jsou schůzky seniorů, společenství u kávy a čaje po nedělních bohoslužbách. Celé roky jsme dokázali v Tulské uklízet průběžně – bez placení (někteří členové staršovstva i nečlenové), což již ale není pravda. Dalo by se toho vyjmenovat asi více, ale možná, že někdo jiný připomene, na co jsem zapomněl. Myslím, že je velká škoda, že někteří členové sboru se neumějí nebo nechtějí sborového společenství zúčastnit anebo se zúčastní jen občas.

Předpokládám, že si nebude nikdo myslet, že se tímto psaním chlubím, jak jsem byl dlouho ve staršovstvu. Chtěl jsem vždy sloužit sboru pokud mi síly stačí a pokud bude o moji službu sbor stát. Domnívám se, že není dobře, když někteří dobří členové staršovstva odcházejí v plné životní síle. Je to škoda.

Chtěl bych na závěr uvést výzvu, kterou jsem vyslechl se svou ženou někdy v padesátých letech minulého století v kázání br. faráře ThDr. B. Jeschkeho v Poděbradech. „Bratři a sestry, nejsme povinni jen držet pochodeň Kristovy pravdy, kterou jsme převzali od našich předků, ale jsme povinni ji také předat další generaci.“ Touto výzvou jsme se snažili řídit celý život a já ji předávám všem, kteří tato moje vyprávění čtou a zejména pak novému staršovstvu sboru. Zamysleme se nad ní každý ve své situaci.

Emil Veber

Bielefeld 2008

„Ve dnech 19. až 23. září se začala psát nová historie partnerských vztahů našeho a klimetského sboru s evangelíky v Bielefeldu.“ Podobnou větu jsme slyšeli z úst našich německých hostitelů několikrát.

Abych větu vysvětlila, musím se aspoň stručně vrátit k začátkům našich vztahů. K tomu mě posloužil článek, který vyšel v krásném barevném sborovém dopise bielefeldského sboru Dietricha Bonhoeffera. Tam jsem se dočetla, že první kontakty začaly vznikat už v roce 1964, kdy do Prahy přijeli bratři a sestry z Bielefeldu a seznámily se s fotografem Janem Šplíchalem, členem klimentského sboru a malířem Miroslavem Radou, členem sboru vršovického. Do roku 1989 přijížděli většinou bielefeldští do Prahy. Jen občas se podařilo, že do Německa mohli na své oficiálně konané a oznámené výstavy přijet bratři Rada a Šplíchal. Postupně tak začalo vznikat a už na konci roku 1989 se rychle rozšiřovat partnerství vršovického sboru s německým Bodelschwingh-Gemeinde a klimentského s Matthäus-Gemeinde. Každé partnerství si šlo víceméně

svou cestou, spojovala je výzdoba sborových prostor díly našich dvou pražských umělců – oltářní obrazy a fotografie.

V posledních letech se především z finančních důvodů po dlouhých váháních spojily tři bielefeldské evangelické sbory, mezi nim i Matthäus-Gemeinde a před dvěma lety se k nim přidal i náš sbor partnerský Bodeschwingh-Gemeinde a tak vznikl veliký sbor Dietricha Bonhoeffera se skoro 10 tisíci členy a čtyřmi faráři. Sbor prodal většinu svého původního nemovitého majetku, zbyly jen oba kostely s obrazy Miroslava Rady a sborové zázemí v původním matoušovském sboru. Sbor zřizuje také 3 mateřské školy, v jeho prostorách je nízkopražské centrum pro mládež s horolezeckou stěnou na věži kostela, realizuje rozsáhlé sociální služby pro různé cílové skupiny, pracuje při něm celkem 7 hudebních sborů různě zaměřených.

A tak jsem se dostala znovu do současnosti. Sestry a bratři v Bielefeldu promýšleli, jak dál realizovat naše partnerské vztahy a dohodli se, že kontakty jednoho německého a dvou českých sborů by měli pokračovat. Proto na jaře letošního roku přišlo pozvání ke Klimentu i do Vršovic. Od Klimenta do Bielefeldu přijelo 10 lidí všech generací, od nás nakonec jen část naší rodiny, i když původně nás mělo být dvojnásobně.

Program na skoro celé tři dny byl připraven s německou pečlivostí. V pátek příjezd do sborového domu, kde bylo připraveno pohoštění a mohli se setkat všichni přátelé. Večer v rodinách, asi na třech místech, na každém asi 10 účastníků. V sobotu jsme navštívili zajímavou bielefeldskou čtvrť Schedische, ve

keré dlouhá století stál ženský klášter, ze kterého nyní zbyl jen kostel s krásným vyřezávaným oltářem. Kostel je obestavěn klasickými německými hrázděnými domy, v jednom z nich byla nejstarší místní synagoga. Obědvali jsme v rybí restauraci před kostelem. Odtud jsme tramvají (která je zde většinou dvojnásobně dlouhá než v Praze, to zaujalo našeho Daniele) přešli do středu města, abychom si prohlédli jediný reformovaný kostel. Večer jsme se zúčastnili celosborového setkání v kostele bývalé Bodelschwing-Gemeinde, kde byl připraven pestrý program, ve kterém bylo dost prostoru i na rozhovory v menších skupinkách. Během programu mohli o svých pražských sborech vyprávět jejich faráři, o svém pražském konfirmačním cvičení nejmladší účastníci zájezdu. Promítali se tváře těch, kteří stáli v začátcích společného setkávání a vyvrcholením bylo promítání koláží fotografií ze španělské Andaluzie bratra Šplíchala.

Nedělní bohoslužby v Matthäus-Kirche byly věnovány díkčinění za úrodu a jejich hlavním motivem byla jablona a jablko. Bohoslužby byly připraveny pro děti, přišly i děti ze školky se svými učitelkami a zazpívaly písničku. Celý kostel byl vyzdoben obrázky dětí ze školky na téma bohoslužeb. Následoval společný sborový program – oběd, koncerty různých sborů, program pro děti, prodej fairtradového a jiného zboží. Výdělek celého dne byl určen na podporu sociálních projektů v Chile a Argentině, které sbor už mnoho let sleduje. V neděli večer jsme prožili velmi milé setkání jen se členy sboru, kteří jezdí do sboru našeho, vršovického. Tam jsme si nejvíce uvědomili, jak jsou naše vztahy živé a kolik už máme společných zážitků. Pro nás byl celý víkend protkán kromě oficiálního programu i rozhovory s farářem Andreasem Schmidt-Schelngem, se kterým jsme si velmi porozuměli a který se nám v každé své volné chvíli věnoval.

Dojmů máme hodně a kromě nich i otázek, které jsme slyšeli v Bielefeldu a které jsme si kladli také sami. Co pro sborovou práci znamená spojení tolika sborů do sboru jednoho? Čím se máme nechat inspirovat v naší práci a co se nedá do našich podmínek přenést? Co přináší postavení protestantské církve v naší společnosti a co v německé? Jak bude vypadat naše další spolupráce v nových podmínkách? Jak ji budeme schopni promýšlet spolu se sborem klimentským? Budou mít o vzájemná setkávání zájem i další generace (nakonec se nám zdá, že tuto otázku si budou muset klást spíše v Německu, tam partnerství stojí zatím výhradně na starších lidech)? Najdou se ale i ve vršovickém sboru ti, kteří budou chtít navázat nové kontakty?

Odpovědi na některé z těchto otázek bychom mohli najít už v příštím roce, kdy bratři a sestry z Bielefeldu chtějí podniknout výpravu do Prahy. Už se na to moc těší.

Marie Ortová

O církvi: Církev v Novém zákoně

Tři podobenství, jejichž prostřednictvím se mluví o církvi

Autoři Nového zákona používají pro církev tři obrazy:

- Matouš mluví o domě, jehož základním kamenem je apoštol Petr.
- Jan mluví o vinici: Ježíš představuje vinný keř, křesťané jsou výhonky a Bůh je vinařem
- Pavel mluví o těle, jehož hlavou je Ježíš a jehož údy jsou věřící.

Dům

V Matoušově evangeliu je podobenství o domě použito dvakrát.

- Na konci Kázání na hoře Ježíš říká, že ten, kdo naslouchá Božimu slovu a řídí se jím se podobá tomu, kdo si postavil svůj dům na skále. Může přijít bouře, ale dům zůstane pevně stát.
- Později, u Cesareje Filipovy, se Ježíš ptá svých učedníků na jejich víru: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpoví: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého. Ježíš mu odpověděl: „Blaze Tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím: Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev“ (Matouš 16, 15-18). Církev je tedy dům vystavěný na základním kameni. Na jakém základním kameni?
  - Podle některých je Petr prvním z apoštolů. On bude hrát důležitou roli po Kristově vzkříšení. Podle tohoto pojetí je církev shromážděním mužů a žen obklopujících Petra a jeho následovníky.
  - Podle jiných není základním kamenem, na kterém je vystavěna církev, apoštol Petr jako člověk, ale jako ten, který první vyznal, že Ježíš je Kristus. Církev je shromážděním těch, kteří hlásají křesťanskou víru.

Tato druhá definice je dosti široká, protože je řada způsobů, jak vyznávat Ježíše jako Krista. Definice je zároveň přesná, protože připomíná, že základ církve je víra v živého Krista, nikoli náboženské cítění, ani uvědomění, ani narození, ani zvláštní náklonnost. Muž nebo žena, jejichž život se zrodí jinde než ve víře v Ježíše Krista, bude žít mimo základ církve.

Ve stejném duchu jako v Matoušově evangeliu je použito tohoto obrazu domu i v jiných částech Nového zákona (1 K 3,9; Žd 3,6; 1 P 2,5; ...).

Evangelium Janovo hovoří o vinici:

Vinice

Při poslední večeři se Ježíš obrátil na své učedníky s promluvou, která byla jistou formou závěti a která by mohla být interpretována jako vážně míněné doporučení pro budoucí církev. V jeho řeči najdeme toto podobenství: „*Já jsem pravý vinný kmen, můj Otec je vinař... Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Ten, kdo přebývá ve mně, jako i já v něm, nese mnoho ovoce... Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce... To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem tak, jako jsem miloval já vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položil život za své přátele. Vy jste mými přáteli, činíte-li co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli... Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo: a Otec vám dá, oč byste ho poprosili v mém jménu.*“ (J 15, 1-17).

Popis církve, který najdeme v tomto oddílu nespočívá ve vyznání víry, ale v lásce k bližnímu, která sama pramení z lásky Otce a Syna. Bůh už není stavitel, který buduje svou církev z víry svých věrných. Bůh je láska, a zve své učedníky, aby vstoupili do této lásky a přitom zůstali spojeni s vinným kmenem na vinici. Můžeme si představit, co toto vysvětlení pro život církve znamená. Zde uvádíme čtyři aspekty:

Nést ovoce

Ovoce je zde přímo spojeno s láskou. Láska není podmínkou, kterou Bůh klade svým učedníkům, ale je plodem našeho upřímného vztahu ke Kristu. Láska je milost, kterou nám Bůh uděluje, dar, který dává naší víře.

Radost

Ústřední verš tohoto oddílu nám slibuje radost od Boha. Žít v Církvi, milovat svého bližního, to není ani oběť ani břemeno, je to slib dokonalé radosti.

Boží přízeň

V tomto společenství lásky se vztahy mění, včetně našeho způsobu vidění a porozumění Bohu. Tím, že budeme žít Boží slovo, přestaneme být služebníky a staneme se jeho přáteli, jeho spolupracovníky.

Vyslyšení motlitby

Vyslyšení motlitby je v našem oddílu příslibeno dvakrát. Může nám to vadit, protože je to v rozporu s naší zkušeností s nevyslyšenými prosbami. Přijměme to tedy jako příslib a výzvu k prohloubení našeho zakořenění v lásce Otce a Syna.

Obrazy používané v evangeliích k popisu církve jsou dům a vinice. Ale snad nejznámější podobenství je podobenství těla, které nacházíme u apoštola Pavla.

Tělo

Jako všechna lidská seskupení, novozákonní církve musely najít rovnováhu uprostřed napětí mezi jednotou a různorodostí.

Fakt, že vyznáváme stejnou víru nebrání mužům a ženám v tom, aby si zachovali svou vlastní osobnost a charakter. Jak se tato mnohobarevnost sladit ke službě téže církvi? Pavel používá v odpovědi na tuto otázku podobenství těla. Ve své epistoletě Efezským říká: *A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštolů, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmitáni a unášeni závanem kdejakého učení ... .. Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce...* (Ef 4,11-16).

Tři postřehy nám pomohou dokreslit celou pestrost tohoto podobenství.

- Je to výzva k objevení jedinečného místa pro každého. V pasáži Efezským je sice zmíněno pouze několik rolí (apoštolové, zvěstovatelé evangelia, pastýři..), ale v paralele k První epistoletě Korintským Pavel zdůrazňuje velikou rozmanitost darů a důležitost těch, kteří nám připadají nejskromnější: *A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné* (1 K 11,22). **Každý má své místo v církvi Ježíše Krista, každý je jedinečný a nenahraditelný.**
- Protože každý má své přesné místo, je tím posíleno tělo jako celek. **Lidská rozdílnost není ústupek, který činíme lidské přirozenosti, ale bohatství,** které je potřeba přijmout. Příliš velká uniformita představuje pro církev stejnou hrozbu jako špatně zvládaná různorodost.

Jedna část těla je obsazena ještě než do církve vůbec někdo vstoupí: hlava. Hlavou církve není ani apoštol, ani kazatel, ani staršovstvo, ani synod, **ale hlavou církve je Ježíš Kristus.**

Antoine Nouis, Un catéchisme protestant, kapitola O církvi

Réveil Publications, Lyon 1997

Senioři v Horoušánkách

Po prázdninové přestávce jsme opět zahájili naše oblíbené schůzky seniorů „velkým odpolednem“ na chalupě u Jelínků v Horoušánkách. Už v poledne se vydala první skupinka sester, aby připravila vše potřebné ke společnému stolování. Na rozdíl od loňského roku, kdy se na místě zjistilo, že chybí klíče od chalupy, proběhla letos příprava hladce a za chvíli už začali přijíždět další účastníci.

V našem hlavním programu jsme se věnovali odkazu J. A. Komenského. Po zazpívání jeho písně č. 373 jsme si četli některé oddíly z knihy Jedno nezbytné (Unum necessarium) a připomenuli si tak toto jeho významné dílo, které stále má co říci do našich životů. Základní myšlenkou celé knihy je zkušenost, že jediná příčina všech zmatků ve světě je v tom, že lidé nerozeznávají nezbytné věci od věcí ne nezbytných, že opomíjejí věci nezbytné a zbytečnými se nekonečně zaměstnávají (citováno z knihy dle překladu Ludka Brože).

Po tomto pro nás velice potřebném zamyšlení přišel čas na ochutnávání mnoha dobrot, přivezených našimi seniory a při kávě a čaji na využití této mimořádné příležitosti ke vzájemnému sdílení svých radostí i starostí. Bohu-

žel tentokrát již mezi námi chyběla sestra Eva Postřihačová, která bývala pravidelnou účastnicí našeho setkávání. Také sestra Šupáčková se již neodvážila cesty do Prahy z Domova důchodců v Kytíně, ač jsme ji srdečně zvali. V duchu jsme na obě vzpomínali.

Příjemné posezení kolem plápolajícího ohně a při opékání buřtů bylo další hezkou chvilkou tohoto sejití. Teprve k večeru se postupně účastníci začali rozjíždět a oheň dohasínal. Chybějící klíče od jednoho auta opět způsobily trochu zmatku, ale po chvíli všeobecného hledání se našly a tak zase vše dobře dopadlo.

Děkujeme.

Jiřina Adamcová

Vršovická mládež tu je zpět!

Vždy v úterý od šesti, dějou se tu neřesti. Za zvuku kytar a kláves, pějeme křesťanský nářez. I s tebou chceme Bibli číst a přitom kousek buchy jíst. Vršovická mládež!

Tak tímto jsme před několika lety lákali nové konfirmandy do mládeže. Cítoval jsem část epické básně, kterou tehdejší mládež připravila pro zlákáání nových členů. Chtěli jsme personální oživení mládeže a především zbořit mýtus, že po konfirmaci mládežníka už nikdy nevidíme. Bohužel na mýtech je občas něco pravidvého. Během druhé poloviny loňského roku se personální složení naší mládeže přiblížilo stejné struktuře, jaká panuje každé ráno při snídani doma u Ortů, když je Marie pryč, nebo si přispí.

A kdo by se chtěl každé úterý cítit jako na návštěvě u Ortů, že? (Byť každá návštěva u nich je velmi příjemná).

Rádi bychom tedy oživilí Vršovckou mládež, která bude za zvuku kytar a kláves chválit Hospodina, zamýšlet se nad Písmem s buchtou i bez ní a především vytvářet společenství, které bude personálně různorodé. I proto jsme oslovili všechny konfirmandy či bývalé členy mládeže za poslední tři roky a 30. 9. 2008 uskutečnili mládež, na které jsme společně dali dohromady témata, kterým se budeme v následujícím půl roce zabývat, navrhli strukturu setkávání a možné alternaiivy. Konkrétně se tedy návštěvníci mládeže mohou těšit na úvahy nad Markovým evangeliem, různé druhé programy i společné akce. (14. října jdeme na hokej!)

Velkou radost nám udělalo, že nás bylo celkem 11, v čemž vidíme dobrý potenciál pro budování mládeže v našem sboru.

Proto pokud máte ve svém okolí někoho, kdo by rád byl součástí společenství mládeže našeho sboru, neváhejte ho do mládeže poslat. Případně kontaktujte někoho z vedoucích mládeže (Miki Erdinger, Kuba Ort, Jirka Ort). Budeme se těšit.

Miki Erdinger

Recept – Čatný

ČATNÝ (chutney) pochází z Indie a jeho obliba se rozšířila přes Anglii do celé Evropy. Je to hustá omáčka, připravovaná ze zeleniny, ovoce, koření a různých přísad. ČATNÝ má být sladkokyselé s příchutí orientálního koření. Správnou chuť získá teprve uležením.

Připravuji ho již několik let a doporučuji jako přílohu k různě upravenému masu spolu se zeleninovou oblohou. Horké ČATNÝ se plní do vyhřátých skleniček (doporučuji malé) a po uzavření obrátíme na chvíli dnem vzhůru.

ČATNÝ:

1kg rajčat (spařit a oloupat, nakrájet na kousky)

250g cibule (drobně rozsekat)

250g jablek (nakrájet na malé kostičky)

250g švestek (nakrájet na malé kostičky)

200g pískového cukru

200 ml octa 8%

1 lžička soli

bílý pepř, zázvor, nové koření, skořice (vše po ½ kávové lžičky i méně) a přidat 5 rozdrčených hřebíčků. Zeleninu, ovoce a cibuli dusíme za občasného míchání asi 1 hodinu.

Cukr, ocet, sůl a koření zamícháme do směsi a asi 15 minut ještě mícháme, aby směs zahoustla.

Jiřina Veberová

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK · CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „J“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com also www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
http://vrsovice.evangnet.cz; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč